

SEZÓNA

09 2026/27

LONDÝNSKÁ DIVADELNÍ POUŤ
VLADIVOJNA LA CHIA O KYTICI
PESTRÁ PALETA ROLÍ VERONIKY MALÉ

L. ŠPINER A E. JECHOVÁ, KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ, FOTO J. FAUKNER

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! VSTUPENKY NA NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY SCÉNIKOVÉ ČTENÍ

ZÁŘÍ

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ **1.** 19.00 **KYTICE** KONEC 21.05 **PREMIÉRA INTERIÉROVÉ VERZE**

ČTVRTEK **3.** 19.00 **KYTICE** KONEC 21.05

SOBOTA **5.** 18.00 **KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ** KONEC 20.20

STŘEDA **9.** 19.00 **HOTEL MODRÁ HVĚZDA** KONEC 21.00

PÁTEK **11.** 19.00 **F. Veber / BLBEC K VEČEŘI**

Brilantní komedie o tom, že blbost je ta nejdemokratičtější veličina. V hlavních rolích I. Theimer, P. Mikeska a další. Režie A. Doležal. **Městské divadlo Mladá Boleslav**

NEDĚLE **13.** 14.00 **DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ** **str. 15**

16.00 Velký návštěvní den v rámci **Dnů evropského dědictví**, který představí nejen zákulisí VČD, ale i jednotlivé divadelní profese. Zázemím divadla provedou herci pardubického souboru.

PONDĚLÍ **14.** 18.00 **SCHRÖDINGEROVA KOČKA**

ZADÁNO

Přesvědčíme vás, že kvantová fyzika je vlastně sranda! **Divadlo Tří, Pardubice**

A
C
T
B
E

ÚTERÝ	15.	19.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ	KONEC 21.20	F
STŘEDA	16.	19.00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 21.20	
ČTVRTEK	17.	10.00	KYTICE	KONEC 12.05	ŠK
PÁTEK	18.	10.00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 12.00	D
SOBOTA	19.	18.00	DO NEBES!	KONEC 20.30	G
STŘEDA	23.	19.00	S. Krátká / PROPLAČTE SE KE ŠTĚSTÍ		
Komedie o pěti ženách a zkušeném kouči, který je má naučit být znovu šťastné. Hrají M. Dlouhý, P. Hřebíčková, K. Frejová a další. Režie M. Krátká. Pantheon production, Praha					
ČTVRTEK	24.	10.00	R. Kipling – K. Plešková / MAUGLÍ	 str. 24–25	ŠK
Příběh dítěte, které hledalo své místo v životě. Maja je zdánlivě obyčejná dívka, kterou potkal nešťastný osud. Mauglího v džungli před jistou smrtí zachránila vlčí smečka. Jak se protne příběh Maji a Mauglího? Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					
PÁTEK	25.	19.00	MLADÝ FRANKENSTEIN	KONEC 21.40	
SOBOTA	26.	18.00	MLADÝ FRANKENSTEIN	KONEC 20.40	
PONDĚLÍ	28.	19.00	M. Doleželová / VÁNOCE S POPELKOU		
Nová česká komedie i o tom, že bez Popelky nejsou Vánoce. Hrají Z. Adamovská, P. Štěpánek a M. Vladyka. Režie P. Svojtka. Studio DVA divadlo, Praha					
STŘEDA	30.	18.00	FREDERICK	KONEC 20.35	X

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

STŘEDA	2.	18.00	BANG	KONEC 19.40 ➔	X₁+X₂
PONDĚLÍ	7.	19.00	JEN SI TAK ZAHAPKAT...	 str. 16–17	
Vzpomínka na úžasné písně P. Hapky. Další hudební pořad v podání herců VČD navazující na předešlou Vzpomínku na H. Hegerovou a Šlitroviny.					
PÁTEK	11.	19.00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	KONEC 20.40	
NEDĚLE	27.	15.00	C. Collodi – K. Plešková / PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ		
Nová adaptace známé pohádky o dřevěném panáčkovi. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					

VČD NA ZÁJEZDECH

SOBOTA	12.	19.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	MLADÁ BOLESLAV
PONDĚLÍ	14.	11.00	VZPOMÍNKY NA T.	DVŮR KRÁLOVÉ
		19.00	VZPOMÍNKY NA T.	DVŮR KRÁLOVÉ
STŘEDA	23.	19.00	FREDERICK	SKUTEČ

PŘIPRAVUJEME NA ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK	2.	19.00	ATOMOVÁ KOČIČKA		
ČTVRTEK	8.	19.00	A. Sanzol / NĚHA		
Komedie roku 2025 z Grand festivalu komedie! Hra o věčném sváru ženského a mužského světa. Hrají K. Oltová, J. Vondráček a další. Režie M. Čičvák. Divadlo v Dlouhé, Praha					
SOBOTA	17.	19.00	B. Hrabal – P. Abraham / POSTŘIŽINY	1. PREMIÉRA	P1
Nostalgická komedie s vůní sladu, heřmánku a čerstvých jitrnic. Režie P. Novotný.					
ČTVRTEK	29.	19.00	NORMÁLNÍ DEBIL 2		
PÁTEK	30.	19.00	MLADÝ FRANKENSTEIN		
SOBOTA	31.	18.00	POSTŘIŽINY		

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA	3.	19.00	O. Horsley – P. Eclair-Powell – O. Wilde DORIAN	1. PREMIÉRA	P1a
Současná adaptace klasického románu jako viktoriánská queer show. Režie A. Svozil.					
ÚTERÝ	13.	19.00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY		

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields
VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020! Parodická crazy komedie o jedné ne-tradiční loupeži, v níž nechybí ani pořádná love story. Hrají L. Špiner, V. Malá, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

V. Klimáček / **KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ**

Komedie o tom, že každá zásilka jednou dorazí, i když třeba ne tam, kam měla. Kurýr Jan se stará o značně vyšinutou matku, s níž jednoho dne musí rozvázat zásilky. A tím začíná sled komických i absurdních situací, které Janovi způsobí jak jeho matka, tak jeho podivní zákazníci... Hrají M. Mejzlík, L. Mecerodová a další. Režie F. Nuckolls.

P. Pörtner / **BLÁZNIVÉ NŮŽKY**

Komedie roku 2007 a L. Špiner s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon GRAND Festivalu smíchu 2008! Interaktivní kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

A. A. Ólafsdóttir
TANEC V RODNÉM DOMĚ

První české uvedení současné komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večeře. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láška j. h. a P. Borovec. Režie P. Novotný.

M. von Mayenburg / **BANG**

Černá komedie o malém tyranovi. Ralf Bang je bílý heterosexuální muž, který má pocit, že je páнем tvorstva. Co na tom, že je mu teprve pět let! Jeho vzestup je nevyhnutelný, je připraven porazit všechny, kteří se mu postaví do cesty... Hrají J. Hába, V. Malá, Š. Pospíšil, R. Žák a další. Režie G. Gabašová.

P. Abraham – M. Mejzlíková
S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Čertovská komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterého chamtivá macecha málem připraví o mlýn i majetek po rodičích... Divadelní zpracování známého filmu J. Justa a H. Bočana na motivy pohádek B. Němcové. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špiner, J. Láška j. h. nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

M. Brooks – T. Meehan
MLADÝ FRANKENSTEIN

Cena diváků a odborné poroty Grand festivalu komedie 2026 a J. Pejchal s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon festivalu! Bláznivě komediální muzikál z transylvánského panství. Hrají J. Pejchal, M. Sikorová, L. Špiner a další. Režie P. Gazdík.

T. Dianiška / **ATOMOVÁ KOČIČKA**

Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. Příběh tří studentů aplikované fyziky, kteří zažijí něco, co ještě nikdo nezažil. V hlavních rolích K. Šafránková, P. Borovec a J. Láška j. h. Režie R. Bellan.

K. J. Erben – V. La Chia – str. 6–9
J. Ryšánek Schmiedtová / **KYTICE**

Česká klasika jako velkolepá hudebně-vizuální podívaná. Fantaskní svět legend našich předků, kde láska, zrada, smrt a přírodní zákony i nadpřirozené síly splývají v jeden velký strhující příběh. Režie J. Ryšánek Schmiedtová.

Ě.-E. Schmitt / **FREDERICK**

Romantická, komediálně-dramatická óda na divadlo a herectví, inspirovaná životem Frédérica Lemaîtrea (1800–1876), francouzské divadelní hvězdy období romantismu, extravagantního bohéma, svůdníka i revolucionáře. Hra o něm vzbuzuje obdiv, smích i dojetí a je poutou divadelním múzám. V titulní roli L. Špiner. Režie R. Lipus.

O. Brousek – R. Balaš / **DO NEBES!**

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. 13. srpna 1891 se nad Pardubicemi vznášel balón Victor Hugo, který přiletěl z Prahy, a osmiletému Janu Kašparovi vrukne touhu létat... Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil j. h., J. Pejchal, L. Špiner a další. Režie R. Balaš.

P. Abraham – M. Mejzlíková
HOTEL MODRÁ HVĚZDA

Romantická komedie podle slavné filmové veselohry. Dva hotely se stejným názvem v jednom městě mohou být zdrojem komplikací. A když se v jednom z nich má konat svatba a ženich potom čeká v jiném hotelu než nevěsta, je to už velká šlamastyka... Hrají K. Šafránková, J. Láška j. h., V. Malá a další. Režie P. Novotný.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 1**

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Nedilnou součástí originální retrokomedie plné nadsázky i nostalgie je dobová „pop music“, vysílání Československé televize a odborný pohled na psychický vulkanismus. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 2**

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné populární inscenace jako seriózní výlet do historie i parodická komedie. Nové příběhy průšviháře Norberta Intribuse. Hrají J. Láška j. h., V. Malá, P. Borovec a L. Špiner. Režie R. Bellan.

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

V sobotu 20. června – v dešti a bouři z rekordně vysokých teplot – se naše letní scéna na Kunětické hoře stala dějištěm premiéry inscenace **KYTICE**, kterou jsme završili 116. divadelní sezónu VČD. Nové scénické zpracování básnické sbírky **Karla Jaromíra Erbena** potvrdilo, že česká klasika může i dnes působit mimořádně silně, moderně a divácky atraktivně. Tvůrčí tým vedený režisérkou **Jankou Ryšánek Schmiedtovou** a skladatelkou **Vladivojnou La Chiou** přenesl známé balady do podoby velkolepé hudebně-vizuální podívané, která na hradní vyhlídce našla svůj ideální prostor. Slušet ale bezesporu bude i velkém jevišti Městského divadla, kde ji budeme uvádět během roku.

Premiéra jasně ukázala, že Kytice nemusí být „jen“ školní četbou. Mimořádné herecké výkony, promyšlená choreografie, působivá výprava a precizní hudební nastudování vytvářejí kompaktní celek, který udržuje divákovu pozornost od prvních minut až do závěrečného obrazu. Nevšední interpretace Kytice se řadí mezi nejambicióznější projekty minulé sezóny! Ovace premiérového publika ve stoje byly snad důkazem, že jsme vsadili na správnou kartu. A tentokrát tleskali i samotní herci, velký dík si totiž zasloužili také stateční diváci, kteří s naším souborem i přes vytrvalý déšť vydrželi sdílet slavnostní premiérové okamžiky až do samotného konce!

RaS

↑ ŠTĚPÁN POSPÍŠIL A LUDMILA MECERODOVÁ VE ZLATÉM KOLOVRATU

FOTO JIŘÍ SEJKORA

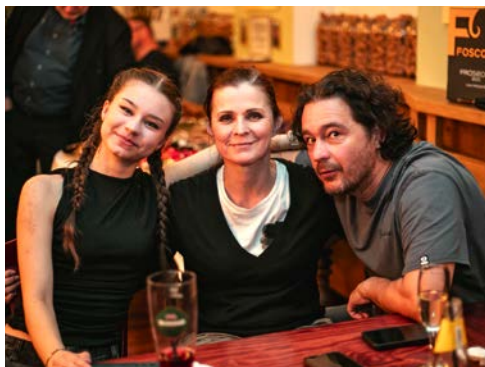
↑ HERCI NA DĚKOVAČCE A JEJICH PODĚKOVÁNÍ DIVÁKŮM ZA SDÍLENÍ PROPRŠENÉ PREMIÉRY.

↑ PROMOČENÁ, ALE ŠTASTNÁ REŽISÉRKA JANKA RYŠÁNEK SCHMIEDTOVÁ.

↑ OSLOVA SE KONALA V DÍVADELNÍM KLUBU, KDE SI JEŠTĚ JEDEN POTLESK OD HERCŮ VYSLECHLA SKLADATELKA VLADIVOJNA LA CHIA.

↑ MOMENTKA DO RODINNÉHO ALBA ANEB HRAJE CELÁ RODINA – KAROLÍNA ŠPÍNEROVÁ S RODIČI PETROU JANEČKOVOU A LADISLAVEM ŠPÍNEREM.

↑ PREMIÉROVÝ PŘÍPITEK OČIVIDNĚ SPOKOJENÉ KAROLÍNY ŠAFRÁNKOVÉ A REŽISÉRKY JANKY RYŠÁNEK SCHMIEDTOVÉ.

↑ V KLUBU NECHYBĚLI ANI ROMANA CHVALOVÁ A JIŘÍ HÁBA, KTERÝ SE ALE TENTOKRÁT PREMIÉRY NA KUNČE ÚČASTNIL JEN JAKO DIVÁK. FOTO JIŘÍ SEJKORA

Více fotografií naleznete na www.vcd.cz.

ZBOŽŇUJU ZHUDEBNĚOVÁNÍ TEXTŮ, ŘÍKÁ VLADIVOJNA LA CHIA

Když jsme s režisérkou Jankou Ryšánek Schmiedtovou začaly uvažovat o KYTICI, daly jsme si za cíl, že z ní uděláme velkolepou hudebně-vizuální podívanou, že vznikne moderní inscenace, která ale zároveň ctí tradici. Lvi podíl na tom, že jsme vytyčeného cíle dosáhly, má skladatelka a zpěvačka VLADIVOJNA LA CHIA, kterou Janka přizvala k vytvoření hudební složky inscenace. Nejednalo se o jejich první spolupráci, naopak Kytici předcházely výrazné inscenace jako oceňovaná Marie Antoinetta v Divadle F. X. Šaldy Liberec (2023) nebo Sen noci svatojánské ve Slováckém divadle Uherské Hradiště (2025). V posledních letech tvoří Vladivojna pro divadlo stále víc – jmenujme alespoň spolupráci s Městským divadlem Brno a režisérem Dodo Gombárem na inscenaci Bílá voda (2024) nebo s menšími nezávislými divadly, jako je například pražské D21, kde pracovala v týmu režisérky Barbary Herz na inscenaci Kuchařka pro disidenty (2025). Tvoří napříč divadelními žánry, nezáleží se klasiky ani současných divadelních textů, které se odvážně vyjadřují ke společenským tématům. Vladivojna působí jako nezkrotný živel a citlivá duše v jednom. Její hudební fantazie a kreativita nezná hranic, dokáže vás donekonečna překvapovat. Umí vytvořit dokonale atmosférickou scénickou hudbu a do podoby písně zhudebnit jakýkoli text. Vždy vznikne naprosto originální skladba, která v rámci celku inscenace velmi přesně a silně funguje. Byla s námi v průběhu celého zkoušení, korepetovala s herci, což není u hudebního skladatele zcela obvyklé. A to všechno je na Kytici opravdu znát – velký kus dobře a poctivě odvedené práce.

Jaká byla tvoje první myšlenka, když tě Janka přizvala ke spolupráci na Kytici? Jaký je tvůj vztah k téhle literární klasice?

Moje reakce bylo jedno velké nadšení! Kytice je látka, která mě stejně jako Janku nesmírně přitahovala. Mám moc ráda celý kraj, kde se Kytice odehrává. Šla jsem Erbenovou stezkou nespočetněkrát. Ráda chodím také na Byšičky, což je poutní místo, kostelík s hřbitovem, kde se odehrává Svatební košile.

S Jankou jsi nepracovala poprvé. Jak obvykle probíhá vaše spolupráce ještě před začátkem samotného zkoušení? Ponechává ti tvůrčí svobodu, nebo ti nastává mantinely, do kterých se musíš vejít? Potřebuješ mít například i jasnou představu o vizuální podobě budoucí inscenace?

Janka do těch témat jde vždycky hodně hluboko, takže mi je schopna říct dost zásadní věci ještě před první čtenou. Zde hudba musela vznikat hodně dopředu před první zkouškou. Janka všechny hlavní profese, jako je hudba, výprava či choreo, bere jako partnery. Rozhodně svou vnitřní představu má, ale myslím si, že je pro ni důležité, abychom tu představu a emoci měly i my, abychom jí měly co nabídnout, i za tu cenu, že ji můžeme překvapit nebo zaskočit. Pokud něco nefunguje, tak hledáme jinou cestu. Janka má dobrý radar na to, co by mohlo fungovat a co ne. Je to o vzájemné důvěře a otevřenosti, kterou k sobě máme. Představa o vizuální podobě inscenace včetně kostýmů je pro mě důležitá kvůli nacitění se.

Balady Kytice mají v sobě silný rytmus, jejich verše jsou velmi melodické a zvukomalebné. Bylo to pro tebe při komponování výhodné?

Já vlastně nevim. Nad tím moc nepřemýšlím, jsem zvyklá a baví mě zhudebnovat i naprosto nerytmičké texty. Zhudebňovala jsem básně, prózu, dokumentární texty i vlastní lékařskou zprávu.

Jak se ti dařilo propojovat svět folkloru s tvým vlastním hudebním vyjádřením? Jak by se hudba v Kytici dala žánrově zařadit?

Snažila jsem se zachovat důstojnost v pojetí melodiky, aniž by to postrádalo hravost. Ale přiznám se, že sama svou hudbu neumím moc dobře žánrově zařazovat.

Už jsi někdy v rámci divadla pracovala s literární klasikou ve verších? Bylo to pro tebe v něčem svazující, nebo ti naopak ta silná, mnohokrát divadelně zpracovaná látka dala absolutně tvůrčí svobodu?

No napadá mě hned má spolupráce s Jankou na Snu noci svatojánské, a to mě taky hodně bavilo, i když Kytice mě velmi přitahuje už ze své hororové podstaty. To téma je mi bližší. Zveršovaná literární klasika mě nespazuje. Já skutečně zbožňuju zhudebnování textů. Čím hůře zhudebnitelné texty jsou, tím víc mě to vzrušuje.

Která z Erbenových balad tě emočně nejvíce zasáhla a jak se to propadlo do jejího hudebního motivu? Která naopak kladla největší odpor?

Trošku oříšek bylo zhudebnování Pokladu kvůli jeho rytmu a rozlehlosti. Nejlépe se pracovalo s ucelenými krátkými baladami jako Polednice nebo Dceřina kletba. Nicméně právě Dceřinu kletbu jsem si nechala nakonec a musela ve mně déle zrát, protože je to velká emoční kláda. To téma je strašně silné. Věděla jsem také, že v ní budu mít skvělé hlasově vybavené herečky, a tak jsem jim naložila. ;-)

Jak moc se liší tvoje přemýšlení, když píšeš „jen“ atmosférický podkres k budoucí inscenaci, a když tvoříš ucelenou píseň, která musí mít jasnou strukturu a pointu?

Mě baví víc ty ucelené skladby s pointou, je to pro mě větší zábava a dobrodružství. Atmosférické podkresy si nechávám nakonec a dělám jich víc do forety. Inscenace si během zkoušení

řekne sama, na jakých místech potřebuje ještě podpořit.

Hudbu do Kytice jsi nejen složila, ale i sama nahrála, je to tak? Jaké hudební nástroje jsi použila a proč?

Ano, pracuju ve svém studiu v Praze. Mám už celkem velký arzenál nástrojů a efektů. Hodně při tvorbě zapojuju i vlastní hlas. Živé housle a kvintón mi nahrála kolegyně Gabriela Vermelho.

Co obecně pro tebe tvorba pro divadlo znamená?

Je to pro mě zásadní obživka. Divadelní hudba mě poslední roky živí asi nejvýrazněji. Takže je mi velmi drahá.

Jaké to je pracovat s herečkami a herci jako interprety tvých písní? K hudebnímu nastudování jsi přizvala také pomocnici – Karolinu Šustovou...

Tady v Pardubicích je moc šikovný herecký soubor. Už mě i rozbrečeli. Na těžší věci si vždycky беру právě Karolinu. Je to moje velká kamarádka a kolegyně z kapely. Poprvé jsem ji přizvala do své opery Šípková Lulu, aby ji nastudovala, znotovala, zkorepetovala i oddirigovala. Také mi udělala notace třeba pro živý smyčcový kvartet, který jsem složila k Bílé vodě v Brně. Je nesmírně šikovná, mám k ní důvěru a mohu se na ni absolutně spolehnout. Já nemám klasické hudební vzdělání, jsem samouk tvořící intuitivně a bez Karoliny by korepetice mezi mnou a herci probíhaly asi jako setkání medvěda s mimozemšťanem.

Kytice, ve které jsi nechala kus tvůrčí energie, už žije svým vlastním divadelním životem. Co si z této zkušenosti odnášíš do své čistě autorské tvorby?

Ha, tanec umrlců budu hrát i na svých koncertech! Udělala jsem si z toho techno remix. ;-) Divadelní tvorba se mi do té sólové prolíná hodně, poslední dobou víc a víc.

AnZH

LONDÝNSKÁ DIVADELNÍ POUŤ

Na konci sezóny členové našeho uměleckého souboru celkem pravidelně vyrazí „do světa na zkušenu“. Studijní cesty za zahraničním divadlem jsou vždy velkou motivací k další práci, nekonečnou inspirací i zdrojem nových dramatických textů – z Berlína jsme si například přivezli a v české premiéře uvedli hru Zřít do tmy [oidipus]. Po pobytech ve Vídni, Stockholmu, Wrocławu, Varšavě, Krakově, Bratislavě, Paříži, Římě, Kyjevě, Petrohradě, Moskvě, New Yorku či již zmiňovaném Berlíně se část našeho ansámblu letos vydala znovu probádat divadla v Londýně – ve městě Shakespeara! V hlavním městě Spojeného království padaly na konci května nečekané teplotní rekordy (až 35 °C!), v divadlech však bylo díky klimatizacím běžícím na plné obrátky příjemně chladno (pravda někdy až mrazivo) a zároveň pestrá programová nabídka slibovala silné divadelní zážitky. Co zde tedy naše výprava viděla a s jakými dojmy se zpoza Lamanšského průlivu vrátila?

Jana Uherová: Zájezd do Londýna mi tentokrát přinesl tři opravdu velké divadelní zážitky. Viděla jsem inscenaci Stranger Things, která odkazuje na slavný seriál, ale abyste příběhu porozuměli, nemusíte ho znát – pravda, se znalostí tematiky máte asi větší zážitek. Je to vizuálně nesmírně zajímavá, silná podívaná, plná projekcí, triků a naprosto nepochopitelných kouzel, ale podpořena dobrými hereckými výkony.

Na Dracula jsem vlastně ani moc jít nechtěla, nevím, nemám to moc ráda, knihu jsem nečetla, film neviděla, nemám k tomu vůbec vztah. Ale nechala jsem se přemluvit a dobře jsem udělala. Něco tak obdivuhodného jsem dlouho neviděla. Celý příběh odehrála jedna jediná herečka – všech dvacet tři postav obojího pohlaví, něco naživo před diváky, částečně v předtočených projekcích, se kterými komunikovala, čímž vznikala neuvěřitelně

zajímavý efekt. Výkon Cynthie Erivo byl mimořádný a strhující, přestože část recenzí říká, že je to spíš technický experiment než klasické divadlo. Pro mě to naopak byl příklad toho, jak technické triky a projekce můžou sílu divadla podpořit, aniž by se rezignovalo na živé herce. Nezanedbatelná byla i práce šesti kameramanů a zaměstnanců zákulisí. Všechno dotažené do dokonalosti, nešlo než tleskat ve stoje!

A nakonec Romea a Julie. Ani nevím, pokolikáté jsem to už viděla. Ale myslím, že to byla jedna z nejlepších inscenací, jaké jsem kdy navštívila. Nebyl to klasický Shakespeare v renesančních kostýmech, ale moderní, svižná podívaná s hodně kráceným textem, přestože herci pořád ctili starou angličtinu a blankvers. Ústřední dvojice v podání Sadie Sink a Noaha Jupe působí velmi autenticky, funguje mezi nimi mimořádná chemie. Slavné verše říkají naprosto přirozeně, bez patosu. Jejich výkony jsou velmi přesvědčivé i přes jejich mládí (Sadie je dvacet čtyři a Noahovi jenom jednadvaacet let!).

Co si v londýnských divadlech zaslouží pozornost, je publikum. Na jedné straně velmi vnímavé a vděčné, spontánně se baví. Na druhou stranu, a pro to fakt nemám pochopení, si nosí jídlo a pití do hlediště. Kelímky s pivem, skleničky s vínem, chipsy i obrovské kybliky s popcornem. Nejenže slyšíte hlasité chroupání a krupání, vy to i cítíte! A po konci představení to všechno nechají na zemi u sedačky, přestože u vchodu stojí zaměstnanec s pytlkem na odpady. Je fajn, že divadlo není výlučná záležitost, ale neměli bychom si ho plést s lidovou zábavou nebo fotbalem.

Ladislav Nunvář: Při výběru inscenací jsem měl štěstí. Viděl jsem čtyři různorodé tituly. Začal jsem satirickým muzikálem *The Book of Mormon*, mám rád nekorektní humor, kterého je v tomto muzikálu spousta. Dva z autorů jsou tvůrci animovaného seriálu *Městečka South Park*, což, myslím, mluví za vše. Páteční večer jsme viděli diametrálně odlišný muzikál *Into the Woods* s úchvatnou hudbou, scénou i pěveckými výkony. Skvělé, možná ještě lepší, divadelní zážitky pokračovaly i v sobotu. Odpoledne jsme vyrazili na současnou adaptaci *Romea a Julie*, to byl pro mě obrovský zážitek, ze kterého čerpám ještě teď. Tolik brečících lidí jsem v divadle kolem sebe dlouho neviděl. A jako velký fanoušek seriálu *Stranger Things* jsem nemohl minout divadelní prequel tohoto hitu. Zde jsem žasnul, co vše je na divadle technicky možné. V neděli se v Londýně tolik nehraje, proto jsme vyrazili na procházku městem. Jelikož byla neděle prý nejteplejším dnem za posledních 80 let, dost času jsme strávili mezi stromy v Hyde Parku.

A co mě překvapilo? V londýnských divadlech jsem byl poprvé, tak mě dost překvapil ten „kino styl“ – krupání, srkání, šustění během představení. Jsem rád, že toto k nám ještě nedorazilo. Ale obecně převládá zážitky pozitivní.

Romana Chvalová: Krásný prodloužený víkend!

Opět nás nepřivítala mlha, tak typická pro Londýn, ale počasí naopak lámalo teplotní rekordy! A tolik emocí v divadle – navíc během jediného dne – jsem dlouho nezažila. Na představení *Válečný kuň* a moderní zpracování *Romea a Julie* budu vždycky vzpomínat s dojetím, byl to silný zážitek! A velkou radost mi při procházce po Covent Garden udělal milý pár, který mě zde oslovil – naši věrní diváci z Pardubic! Svět je malej... :-)

Martina Sikorová: Zas a znovu mě zaujala absolutní profesionalita. Moc nevím, jak jinak to popsat. Překvapilo mě, že tentokrát jsem viděla více činoher než muzikálů. Například ve Wyndham's Theatre jsem s otevřenou pusou koukala na Rosamund Pike v představení *Inter Alia*. V Harold Pinter Theatre jsem viděla boží zpracování *Romea a Julie* – prostě nechápeš, kolik nových věcí je v milionkrát inscenované hře možné najít. Ještě jsem viděla Harryho Pottera a prokleté dítě. A aby to nebylo bez muzikálů, protože to by prostě nešlo, zmíním ze dvou zhlédnutých alespoň *Knihu mormonovu*. Zas ta fascinující dokonalost! A taky sranda. Taková, že se chlámě a zároveň se ptáš, jestli je vůbec vhodné se takovým věcem smát.

No, a domů se vracím s vděčností, že jsem tam mohla být, a taky přáním jet zas, protože je to velká inspirace a motivace. A taky si přeju na příští studijní cestě více fotit, protože jsem tentokrát nepořídila žádnou zajímavou fotku, kterou by stálo za to sdílet. Tož předsevzetí. :-)

Anna Zindulková Hlaváčková a Lída Mecerodová:

Londýn? Tam bychom mohly jezdit každý rok, na tom jsme se s maminkou shodly. Protože když chcete vidět kvalitní divadlo, v Londýně je to většinou sázka na jistotu. Viděly jsme celkem čtyři představení, každé jiné, všechna perfektní po technické i umělecké stránce, jak to ten který žánr vyžadoval. Začaly jsme hned po přiletu hezky zlehka na West Endu bláznivě komediálním muzikálem *Book of Mormon*. Páteční večer pak patřil slavnému muzikálu *Stephena Sondheima* a jeho oceňované inscenaci divadla *Bridge Theatre Into the Woods* (*Čarovný les*), která nás nadchla nejen opravdu fantastickými hereckými a pěveckými výkony jednotlivých představitelů pohádkových postav, ale i úchvatnou scénografií – když se divákům otevřel pohled do hlubokého a magického lesa, se kterým skvěle pracuje světelný design. *Into the Woods* je velkolepá podívaná a ve své první půli především svižná komedie, v níž se proplétají příběhy známých pohádkových postav. V druhé půlce hry ale už sledujeme v podstatě psychologické drama o rodičovském selhání a ztrátě iluzí o pohádkovém životě „šťastném až do smrti“. Tenhle dokonalý žánrový balanc mě velmi bavil. I když je to neuvěřitelné, naše silné divadelní zážitky měly i nadále vzestupnou tendenci, v sobotu jsme s mnoha kolegy navštívili představení *Romea a Julie* v Harold Pinter Theatre. ➔

Člověk si říká, že už ho nemůže nic překvapit, že Shakespeara prostě všichni známe jak svoje boty. Jenže Robert Icke, režisér a dramatik, známý tím, že upravuje a neklasicky inscenuje klasické dramatické texty, nás přesvědčil o naprostém opaku. Jeho Romeo a Julie je skutečně dechberoucí, nenásilná aktualizace starého příběhu o dvojici mladých vášnivě zamilovaných lidí, který lze prožít i dnes. Obrovskému diváckému úspěchu přispělo samozřejmě i obsazení dvou titulních rolí hereckými hvězdami, jako je Sadie Sink a Noah Jupe. Mimořádně sugestivní je také scénografie, která pracuje s motivem časové tísně pomocí digitálních hodin odpočítávajících tragický konec a s principem paralelních realit (tzv. efekt Sliding Doors). A to je motiv, který na konci nečekaně vygraduje a dostane vás doslova do kolen. Když Julie před smrtí spatří svoje dětské já a pak i útržky života, jaký mohl být – zkrátka, co by kdyby – všichni v hledišti jsme svorně propukli v nezadržitelný pláč. Takovou doslova hromadnou katarzi jsem v divadle asi ještě nikdy nezažila! Plně silných dojmů jsme nevěřily, že tuhle inscenaci může v Londýně ještě něco překonat. Ale! Na závěr jsem pro nás vybrala osvědčenou divadelní pecku Národního divadla War Horse (Válečný kůň). A už během prvních několika minut jsme pochopily, proč se tato inscenace hraje bezmála dvacet let. Jestli se vám někdy naskytne možnost, tohle prostě musíte vidět: dokonalé dřevěné loutky koní v životní velikosti, každého ovládají tři loutkovodči tak perfektně, že nejdřív vůbec nechápete, jak je to možné, a po chvíli dokonce zapomenete na lidi a vidíte jen koně. K tomu si připočtete skvělé herecké výkony, krásnou hudbu s motivy anglického folkloru a působivou minimalistickou scénografií s animovanými projekcemi. War Horse je vpravdě strhující divadelní podívaná – vztah venkovského chlapce Alberta a jeho koně Joeyho, kterého Albertův otec prodá armádě do první světové války, funguje jako silný, univerzální příběh o přátelství, naději a nesmyslnosti válečného konfliktu a dojmá diváky bez ohledu na věk či národnost. A dojal samozřejmě i nás, brečely jsme asi hodinu v kuse... Londýnské divadelní zážitky hodnotíme šesti hvězdičkami z pěti! :-)

Jiří Hába a Štěpán Pospíšil: Rozhodli jsme se, že čas v Londýně využijeme na maximum, a tak jsme za ty tři dny navštívili šest představení. Hned po příletu jsme viděli muzikál The Book of Mormon, který nás příjemně naladil svým humorem a nakažlivou hudbou. Hned poté nás čekalo představení Dracula. Jednalo se o adaptaci, v níž hrála pouze jediná herečka Cynthia Erivo a ztvárnila v ní třiadvacet postav! I přes naše počáteční nejistoty nás zpracování a herecký výkon nadchly – byl to neobyčejný divadelní zážitek.

Den druhý jsme odstartovali našim společně oblíbeným muzikálem Into the Woods, na který jsme se těšili asi nejvíce ze všeho. Já (Jiří – POZN. RED.) osobně jsem posledních deset minut a celou děkovačku proplakal, takže to hodnotím velice pozitivně. Poté jsme se večer vydali do Phoenix Arts Club, abychom načerpali i trochu jinou než komerční westendovou atmosféru.

A poslední den nás čekal Harry Potter a prokleté dítě. Tato hra byla rozdělena do dvou dílů, takže jsme celkově na tomto představení strávili v divadle téměř šest hodin! Měli jsme od něj asi nejmenší očekávání, a tak nás asi nejvíce překvapilo. Efekty v představení byly opravdu kouzelné – jak jinak, když jde o Harryho Pottera, velice nás nadchl samotný příběh a nejvíce se nám líbila Ufňukaná Uršula. Z Londýna jsme se vrátili s celou škálou emocí a inspirace.

Veronika Malá: Ohlídím se za Londýnem plná štěstí! Viděla jsem představení muzikálu Moulin Rouge, což je pro mě srdcovka od mala, takže jsem si, dalo by se říct, splnila dětský sen. Pak jsem navštívila fenomenální představení Harryho Pottera, plné neuvěřitelných efektů, které mělo dva díly. „Výlet“ byl celkem krátký, ale já stihla skoro všechno, co jsem chtěla, protapala jsem spoustu kilometrů kolem Temže a nasávala atmosféru...

Jan Vápeník: Vždycky mě v Británii mile překvapí vstřícnost a ochota lidí v obchodech, restauracích, divadlech... tedy těch, kteří se starají o to, aby nám zákazníkům, divákům, prostě kunšoftům, bylo hezky. O to horší je vždy střet s realitou při první zastávce třeba na benzince po návratu domů.

V divadle jsme s manželkou byli na Into the Woods. Všechno bylo skvělé, velké, světové, propracované a znamenité. Od herců až po rozloučení a odchod ze scény. Byl to intenzivní, plnotučný zážitek, skvělý výlet s novou divadelní rodinou a z celého srdce za něj děkujeme.

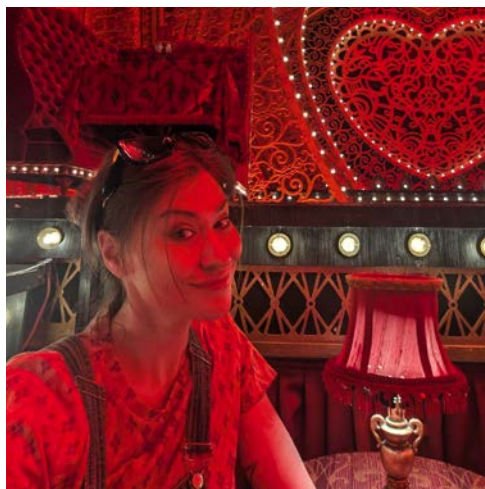

Tomáš Lněnička: Před pár lety jsem se zamiloval do Liberce. Ze stejného důvodu následovaly ještě dvě lásky – k Toskánsku a Londýnu. Proto je pro mě po každé malý svátek, když vypadnu

ve Stanstedu z letadla a mám před sebou několik dní v hlavním městě monarchie. Tentokrát to nebylo ani tak o bezcílném bloumání ulicemi, uličkami, puby a parky, přestože počasí

k tomu přímo vybízelo. Teploměr ukazoval třicet stupňů ve stínu, tedy přesně ten druh typický londýnského počasí, který si člověk představí, když se řekne Anglie. :-)) Tahle cesta patřila především divadlu. Po přeletu jsme záměřili (S PARTNERKOU, REŽISÉRKOU KATEŘINOU DUŠKOVOU – POZN. RED.) rovnou do Globe Theatre na Shakespearův Sen noci svatojánské v režii Emily Limové. Fantastický Michael Grady-Hall jako Puk si publikum omotal kolem prstu během několika minut. Interakce s diváky nebyly jen milým zpestřením, ale přímo motorem celého představení. Díky tomu jsme na chvíli zapomněli, že naše angličtina má stále své limity, a naplno si užili divadelní zážitek uprostřed sluncem rozpáleného Globu. Jako bychom se propadli do Shakespearovy doby. Večer jsme se přesunuli do Prince of Wales Theatre na Leicester Square na dnes už kultovní Knihu mormonovu. Muzikál z dílny tvůrců South Parku, Treye Parkera a Matta Stonea, vypráví o dvojici misionářů, kteří jsou stejně doborosrdeční jako beznadějně naivní. Světem procházejí jako pár zbožných surikat a s odzbrojující jistotou věří, že africký kontinent obrátí na pravou víru silou úsměvu a slušného vychování. A kupodivu to funguje lépe, než byl člověk čekal.

Druhý den jsme záměřili ke klasičtějším – na Past na myši Agathy Christie do St. Martin's Theatre v režii Oly Ince. Tam nás čekalo malé překvapení. Zatímco jsme obdivovali, že tahle hra se uvádí nepřetržitě už přes sedmdesát let, zároveň jsme si uvědomili, že právě v oblasti tradiční činohry bychom s naší parodickou scénou na West Endu rozhodně neudělali ostudu. Tohle zjištění nám dodalo zdravou dávku sebevědomí, se kterou jsme se večer vydali na Into the Woods do Bridge Theatre. A tam nám to sebevědomí zase velmi rychle spadlo na zem. Sondheimovo a Lapinovo pohádkové dobrodružství v režii Jordana Feina bylo naprosto ohromující. Herci, pěvecky, scénograficky. ➔

Eliška Jechová: Byla jsem velmi nadšená z práce na monodramatu *Dracula*, v němž všechny postavy ztvárňovala Cynthia Erivo, kterou mohou diváci znát z filmové verze muzikálu *The Wicked*. Jednou z hlavních složek inscenace byli kameramani a kamery, kterých zde bylo rovnou několik. Technicky to bylo velmi dobře zvládnuté! A vysoce profesionální přístup podalo i celé obsazení muzikálu *Moulin Rouge* – za zmínku rozhodně stojí i garderobiérky/ři a další složky. Na obou představeních bylo vidět, jak celý „barák“ dobře funguje.

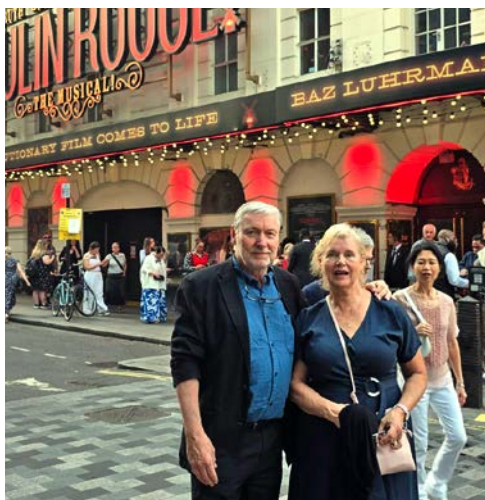
Petr Dohnal a Jindra Janoušková: Londýn pro nás zůstává městem, ke kterému se rádi vracíme. Každá návštěva přináší nové podněty, inspiraci a připomínku toho, jak nekonečně rozmanité podoby může divadlo mít. Tentokrát jsme viděli dvě představení, která od sebe nemohla být odlišnější. Muzikál *Moulin Rouge* byl obrovskou divadelní show – oslnivou přehlídkou hudby, tance, kostýmů, scénických proměn a technických efektů. Všeho bylo možná až na hranici možností, ale s takovou profesionalitou, energií a precizností, že výsledkem byl strhující zážitek. Na opačném pólu stála Brechtova *Matka Kuráží* v Globe Theatre. Bez velkých efektů, s jednoduchou scénografií a s naprostou důvěrou v sílu textu a hereckého umění vzniklo představení, které nás hluboce zasáhlo. Bylo fascinující sledovat, jak herci dokázali udržet v naprostém soustředění i velmi mladé publikum a přenést k němu příběh, který je bohužel v dnešním světě stále bolestně aktuální. Právě setkání těchto dvou naprosto rozdílných divadelních jazyků bylo možná největší inspirací celé cesty. Připomnělo nám, že divadlo může ohromovat velkolepostí, ale stejně silně dokáže působit i obyčejným lidským hlasem, emocí a pravdivým hereckým výkonem.

RaS

Zaskočilo nás, co všechno je na jevišti možné. Někdy jsme se jen nevěřícně seděli a přemýšleli, jak to sakra udělali. Poslední den pobytu patřil komedii *Hra*, která se zvrhla v Duchess Theatre v režii Matta DiCarla. Pak jsme se přesunuli do Victoria and Albert Museum v Kensingtonu. A celý výlet jsme završili piknikem v Hyde Parku. Díky, Londýně, za tři dny radosti!!!

Karolína Šafránková: V Londýně jsem toho zažila tolik, že mám pocit, že jsme tam byli minimálně týden. Navštívila jsem divadlo Globe, kde jsem nasála atmosféru při Matce Kuráží Bertolta Brechta. Na druhém břehu Temže jsem viděla absolutně odlišné představení *Dracula*, kde zářila Cynthia Erivo. Anglické herectví je strašně energetické, tak se přiznám, že bylo dost náročné vstřebat každý detail. Doufám ale, že si z toho odnáším maximum.

DNY EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ OTEVŘOU ZÁKULISÍ DIVADLA

Dny evropského dědictví (European Heritage Days) každoročně v září otvírají brány nejzajímavějších evropských památek, k nimž bezesporu patří i secesní budova Východočeského divadla. Při této příležitosti pardubičtí herci nabídnou zájemcům výjimečný pohled do své „divadelní kuchyně“.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

se uskuteční v neděli **13. září** od 14 a 16 hodin. Prohlídky zákulisí opět startují ve vstupním foyer Městského divadla,

účastníci se blíže seznámí nejen s běžně nepřístupnými prostory divadla, k nahlédnutí budou také výrobní a dekoráčnické dílny či zázemí Malé scény ve dvoře.

Bonusem tradičního velkého návštěvního dne bude názorné představení jednotlivých divadelních profesí (rekvizitářů, garderobiérek, vlásenkářek, osvětlovačů, zvukařů...). Rolí průvodců se zhostí ti nejpovolanější – herci pardubického souboru, s nimiž si budete moci i osobně popovídat. Vstupenky za symbolických 50 Kč (děti a studenti do 26 let navíc s 50% slevou) jsou k zakoupení v předprodeji divadla nebo on-line na www.vcd.cz – doporučujeme však jejich včasné pořízení, neboť na místě před prohlídkami vzhledem k omezené kapacitě už nemusí být k sehnání.

Blíží informace o Dnech evropského dědictví i s jejich kompletním programem naleznete v Turistickém informačním centru na tř. Míru nebo na www.ehd.cz či www.pardubice.eu. RaS

← NA DÍVADELNÍCH PRKNECH BĚHEM LOŇSKÉHO DNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ, FOTO P. ŠEDIVÝ

Nabídka SEZÓNŇÍHO a POHÁDKOVÉHO ABONMÁ

Stávajícím majitelům SEZÓNŇÍCH ABONENTEK připomínáme, že rezervace jejich míst končí už v pátek **18. září**. Od pondělí **21. září** budou neobnovená předplatná poskytnuta do prodeje novým zájemcům. Aktuálně se jedná o juniorské předplatné (J, L, S, Z, K, M, N, R) a výběrové abonmá zvýhodňující studenty SŠ a VŠ (V), jejichž nespornou výhodou je nemalé cenové zvýhodnění oproti jednotlivě kupovaným vstupenkám.

Do pátku 18. září jsou také zamluvená místa držitelům **POHÁDKOVÉHO PŘEDPLATNÉHO**, které do Pardubic opět přiveze čtyři nové pohádky (O Šipkové Růžence pražské Divadelní společnosti Julie Jurištové, Andersenovu Malou mořskou vílu v podání souboru Divadla Lampion z Kladna, hravou inscenaci Fuj je to! ostravského Divadla loutek a pohádku plnou dobrodružství Malá čarodějnice brněnského Divadla Radost). V pondělí 21. září budou uvolněné abonmenty poskytnuty novým divákům.

Vedle sezónních abonmentních cyklů stojí za povšimnutí i **KUPÓNOVÉ PŘEDPLATNÉ**, které dává volnost při výběru titulů i termínů osmi představení dle vlastního zájmu, či velmi žádané **DÁRKOVÉ POUKÁZKY** v hodnotě 200, 400 a 1 000 Kč. Více informací o výhodnosti jednotlivých typů předplatného i o nabídce titulů se dozvíte v předprodeji divadla (466 616 432/402) nebo na webu divadla www.vcd.cz, kde si abonmenty můžete také on-line zakoupit. RaS

ZAHAPKAT SI MŮŽEME I V NOVÉ SEZÓNĚ

V pondělí 7. září nás čeká repríza úspěšného hudebního pořadu na Malé scéně Jen si tak zahapkat, který z písní Petra Hapky sestavili, režírovali a jako moderátorská dvojice také uvádějí Petra Janečková a Ladislav Špíner. Ke spolupráci jako v minulých letech, kdy v podobném duchu připravili koncerty s písněmi Hany Hegerové (Vzpomínka na Há) nebo Jiřího Šlitra (Šlitroviny), přizvali band pod vedením Radka Škeříka a samozřejmě své herecké kolegy. V pořadu tedy uslyšíte zpívat nejen Petru a Ládu, ale také velkou část divadelního souboru. Následující anketku mezi některými účinkujícími přijmete jako malou pozvánku na večer plný kvalitní hudby a zábavy:

- 1. Když jsem se ptala Petry, jakým způsobem s Ládou vybírali písně do svého pořadu, říkala, že jste si je většinou vybírali sami. Podle čeho tedy?**
- 2. Petr Hapka byl mistr šansonu a jeho písně jsou vlastně takévé mini příběhy. Pomáhá ti to při jejich interpretaci?**
- 3. Koncert s živou kapelou je trochu jiná disciplína než divadlo – baví tě takhle vystupovat, nebo je to trochu mimo tvůj komfortní zónu?**

Martina Sikorová

1. Snad si to pamatuju dobře, že jsem Petře řekla, že budu zpívat cokoli, že jsou prostě parádní všechny... No a taky bylo vtipné, že jsem hned vzápětí zmínila Potměšilého hosta a dodala, že je mi jasné, že toho bychom chtěly všechny. :-) A pak se ukázalo, že nás chce zpívat

hodně, tak mi přišel vhodnější nějaký duet. A protože písně z Kudykamu jsou mňam, sáhla jsem tam, poprosila o spolupráci Jirku Hábu a bylo to.

2. Snad jo! Na to by spíš měli odpovídat posluchači. :-)

3. Určitě je to radost. A hlavně když je kapelníkem klidás a profík jako Radek Škeřík.

Jiří Hába

1. Mně byla píseň doporučena, protože bylo zapotřebí i nějakých duetů. Nicméně se mi moc líbí a jsem rád, že si můžu zazpívat s Martinkou Sikorovou.

2. Řekl bych, že ano. V mém případě jde o píseň z muzikálu Kudykam, která je vlastně takovým jemným dialogem.

3. Je to dost mimo mou komfortní zónu a vždycky se dost stresuju. Ale to se nevylučuje s tím, že mě to moc baví a rád bych se časem otkral, abych se nemusel vůbec stresovat a už si takové akce jen užíval.

Eliška Lásková

1. Písníčku Přišlo mi to vhod jsem navrhla já, znala jsem ji už dlouho a vždycky se mi líbila, není to tak profláknutý kus a zároveň to ani není tak typický hapkovský šanson. Měla jsem pocit, že by nám to s Pepou mohlo sednout, a on přes menší přemlouvání souhlasil, že to se mnou zkusí. :-)

2. Pokud má píseň zajímavý příběh, je to pro mě přidaná hodnota, a je fajn, že si v tom i jako herci můžeme najít nějaké své interpretace. Navíc v takovém šansonu třeba tolik nevyniknou naše nejistoty ve zpěvu. :-)

3. Vlastně obojí. Je to mimo moji komfortní zónu, ale zároveň mě to hrozně baví a láká. Ráda se v tomto směru překonávám a takovým výzvám se nevyhýbám.

↓ M. SIKOROVÁ A J. HÁBA V POŘADU JEN SI TAK ZAHAPKAT, FOTO P. ŠEDIVÝ

Josef Láska

1. S návrhem písničky přišla Eliška a já jsem hned od prvního poslechu věděl, že to s ní chci zpívat. Měli jsme na výběr ještě jednu, ale ta byla na mé zkušenosti až moc těžká.
2. Pomáhá to neskutečně. Pro mě jako pro herce je příjemnější, když má píseň příběh, začátek prostředek a konec. Jak kvůli orientaci, tak kvůli výrazu.
3. Pro mě osobně to bylo překonání největšího strachu, který můžu na scéně zažít. Takže to vůbec není komfortní, ale jsem rád, že jsem se tomu strachu postavil, a to navíc po boku mé ženy.

Štěpán Pospíšil

1. Já jsem měl původně vybranou úplně jinou píseň. Nebo spíš – už dlouho jsem věděl, že jestli bude možnost si tu písničku někdy zazpívat, tak do toho půjdu. Bohužel ta byla již zabraná. Tak jsem se pídil dál a hledal jsem nějaké méně známé písničky, protože jsem si myslel, že ostatní půjdou právě po těch šlágrech. Navíc jsem se chtěl naučit něco nového, a tak jsem si vybral Už svítá.
2. Naprosto. Je to zkrátka interpretace textu stejně jako na divadle. Navíc to, že to jsou příběhy, zcela jasně definuje a vede interpreta přirozeně dál.
3. Já to mám osobně strašně rád a cítím se v tom velice komfortně.

Ludmila Mecerodová

1. Mně Levandulovou navrhl Péta jakože pro dva nestory. :-)
2. Krásný příběh, krásný text vždycky inspiruje, dojmá, baví.
3. No, já v tomto nemám příliš zkušenosti, takže to je pro mě výzva.

Zdeněk Rumpík

1. Levandulovou jsem si vybral z mnoha důvodů. S Petrem Hapkou máme podobný témbor hlasů, znali jsme se a jeho muziku si občas pouštím. Byl jsem velmi rád, že i Lída byla svolná.

↑ Š. POSPÍŠIL S PÍSNÍ UŽ SVÍTÁ, FOTO P. ŠEDIVÝ

2. Co se týče textu, herec by měl vždycky vědět, co říká a proč to říká, jak to říká, by ho nemělo zajímat. A totéž se týká i zpěvu.
3. Když jsem v Pardubicích začínal, byl v divadle orchestr a my zpívali naostro, bez mikroportů. To asi mluví za vše...

Dagmar Novotná

1. Já jsem měla vyhlédnuté tři písničky. Na jednu jsem postupně ztrácela odvahu a zbylé dvě se trochu hádaly, až zvítězila ta, kterou zpívám, protože chytá za srdíčko a je hudebně moc krásná.
2. Miluju šansony, moc ráda je zpívám, ale dobře zazpívat šanson, to je velké umění, a proto si na některé vůbec netroufám. Zkrátka bojím se, abych tu nádhěru nepokazila.
3. Jsem vždycky ráda za živý orchestr, protože to zkrátka žije. Ať už při muzikálech v divadle, anebo při pořadech, jako je tento. A s Radkem Škeríkem a jeho partáký je radost pracovat.

Eliška Jechová

1. Původně jsem měla tip na jiné písně, ale nakonec to vyšlo na Vanu plnou fialek. Nebyl to tak docela můj nápad, ale zazpívala jsem si ji ráda. Skrz „Hapkoviny“ jsem k ní našla vztah a velké zalíbení. Navíc mi v té době zrovna umírala babička, která byla během svého života velký živel, tak mi to přišlo docela aktuální.

2. Šansony jsou hodně o emocích a příběhu a je zde potřeba i nějaké charisma. Není to tak snadné. Ale když je text dobrý, někdy se to dělá samo.
3. Mám ráda podobné projekty, ráda si zazpívám a dostanu se do kontaktu s novými skladbami a tvůrci.

Jan Vápeník

1. Popravdě, když jsem viděl, jaké písně zazní, řekl jsem si, že by to chtělo song, který šlape. :-)
- Je totiž spousta krásnejch táhlejších hapkovskejch songů, ale taky spousta pecek, které nakopnou, a je fajn to střídát. Tedy můj důvod vybrat si Individualitu byl ryze praktický.
2. Spíš než Hapka vypráví Horáček. A jeho texty jsou básnivé a dobře se říkají. Jsou to takový malý špíly, je fajn narvat do těch pár minut celý příběh a pokusit se ho předat. Snad se nám to daří...
3. Koncertování s kapelou pro mě není zvláštností, neb sám – ať už se svojí kapelou, nebo jen s kytarou – jezdím. Zcela jistě je to okořenění herecké práce a fajn možnost ukázat se našim divákům i jinak než v našich inscenacích. Přijďte, je to večer s dobrou muzikou a skvělými texty. Je to zkrátka večer v dobré společnosti.

AnZH

KDYŽ SI CHCI LEHNOUT NA ZEM, TAK SI LEHNU, ŘÍKÁ VERONIKA MALÁ

V ROLI VICKY V KOMEDII BANG, FOTO P. ŠEDIVÝ

Herečka VERONIKA MALÁ je v pardubickém angažmá od podzimu 2017 a za tu dobu ztvárnila na všech scénách VČD přes čtyřicet různorodých postav (počítám zde i literární a scénická čtení, kterých se pravidelně účastní). Diváci ji mohli vidět v komediálních i dramatických rolích a často je obsazována také do rolí záporáček a rázných žen. V minulé sezóně si zahrála Vicky, cool matku v inscenaci Bang. Herečkou Michele, která má záslusk na velké role i na hereckého kolegu, byla v inscenaci Frederick. Následovala temperamentní Milada, dědička hotelového concieru s podmanivým hlasem v romantické komedii Hotel Modrá hvězda.

A v době našeho rozhovoru Verču zrovna čekaly generálky Kytice na Kunětické hoře...

Verčo, před konzervatoří jsi nejprve studovala pedagogiku.
Ano, poprvé jsem na přijímacích na konzervatoř skončila první pod čarou. Tak jsem šla na rok studovat předškolní a mimoškolní pedagogiku. A další rok jsem se dostala na konzervu a nastoupila tam.

Dovedeš si sama sebe představit jako učitelku?

Nevím, moje mamka je učitelka. Spíš bych si dovedla představit práci v nějakém kulturním centru. Kdybych teď měla změnit povolání, tak bych chtěla dělat produkční nebo asistentku režie.

Bavila by tě i režie?

Ráda bych občas něco režírovala. Po konzervatoři jsem dokonce přemýšlela, že bych šla studovat režii, ale asi jsem se bála té nejistoty a uplatnění. A taky jsem si už nemohla dovolit jen studovat, tak jsem se na to vyprdla. Občas toho trochu lituju, ale čert to vem. Ale díky bohu jsem dostala šanci dělat na filmu s Víťou Mazánkem jako asistentka režie. Brala jsem jako výhodu, že mě baví produkční věci, zařizovat, řídit plac a mít pod sebou více lidí. A do toho pro mě bylo velkou výhodou i to, že jsem sama herečka. Bylo hrozné zajímavý vidět ten rozkol mezi technickou a hereckou složkou. A jak je složitě se zavděčit všem. Rozumět kameře, záběrům, pochopit herce.

A taky zodpovídáš za to, aby se „neteklo“ – nebyl jsi ve skluzu. Často mi přijde, že se víc nadřívá hereckým složkám než těm technickým. Důležité je umět to vše vybalancovat, a to není jednoduché.

V inscenaci Bang hraješ liberální matku Vicky, která vyznává trend „nevýchovy“, jak se na tuto postavu díváš?

Já se svojí postavou úplně nesouhlasím. Kdybych měla mluvit sama za sebe, tak já bych byla liberální do určité míry, protože si myslím, že ta hranice liberálnosti je příliš tenká. A jsem asi ještě ta stará škola, která občas na ten zadek dostala, nebylo jí všechno koupeno a všechno dovoleno. A myslím, že díky tomu nejsem úplně zparchantělý člověk.

Je nějaké téma, které tě v této hře baví nejvíce? Nebo naopak je tam něco, co tě štve?

Hrozně mě tam irituje ta dehnostace člověka. Nejvíce se to ukazuje na postavě tyrané Uschi, kterou tam veřejně svlékáme. Nebo když jsou tam hlášky typu: „Je jedno, že je těm holkám dvanáct.“ Tak tyhle věci mě dost štve. Stejně tak jako product placement, který se nám podprahově vryvá do hlavy... myslím si, že to je téma, které jsme tam otevřeli a za ním si stojím. A doufám, že je dobře čitelné, protože těch témat je tam tolik, že si z nich každý může vytahat, co chce.

Vicky je influencerka, která propaguje dokonale bio život...

Mně se na Vicky líbí, že je na ní ukázána moc a sláva, jak vás to může svým způsobem sežrat. Myslela si, že bude dokonalá máma, ale nakonec je z ní tahle liberální paní, která se stará více o sebe a o svoje followery, než aby se věnovala svému dítěti.

Máš blízko k sociálním sítím?

Možná bych chtěla, ale asi to pro mě není. Nebaví mě trávit tolik času na telefonu. Taky mě občas urážejí někteří influenceri, kteří si myslí, že mají radit ostatním.

Nedokážu si představit, jak bych to dělala já, abych si u toho udržela nějakou důstojnost.

Máš raději Malou scénu, nebo Městské divadlo?

Oboje má něco. Přijde mi, že na Malé scéně je ta „komořina“ strašně funkční, občas je příjemný do toho nešlapat, protože kolikrát na velkém jevišti má člověk pocit, že když to řekne z nitra, tak ho na druhém balkoně diváci neuslyší. Na Malé scéně si člověk může dovolit spoustu lidštějších maličkostí, které mohou dát častěji větší efekt, aniž by potřeboval výpravnou scénografii.

V islandské hře Tanec v rodném domě ztvárňuješ mladší dceru Magdalenu. Zde je také tématem rodina. Přeci jenom je to severská hra se specifickým smyslem pro humor. V čem je podle tebe inscenace blízka českým divákům?

V lidskosti, ve vztazích. Já si v té roli reflektovala svůj sesterský vztah. Myslím si, že každý si tam chytne něco, co zažil nebo co ho bolí. Velkým tématem je tam rozdělení majetku, kdo na něho má právo. A tohle téma se řeší v mnoha rodinách, až mě děsí,

kolik rodin je schopných se kvůli majetku přestat bavit. Ano, humor je specifický a je to na tom znát. Je těžké ho hrát s lehkostí, protože ten humor se musí hrát vážně. A záleží na divákovi, jestli na to přistoupí. Někdo bude cítit ze své osobní zkušenosti křivdu, tak se nezasměje, jiný ho naopak ocení.

Často hraješ role drsňáček. Hrálá jsi i dvě princezny (v pohádkách Tři veteráni a Š čerty nejsou žerty), ale ani jedna z nich nebyla úplně kladná sympatanda. Mrzí tě, že hraješ častěji mrchy a holky od rány než ty princezny a naivky?

Vlastně možná asi jo, protože by to pro mě mohl být takový větší protiúkol a já bych se mohla herecky posunout. Ale nebudu říkat, že už s tím nejsem nějakým způsobem smířená, třeba bych to ani neuměla... (SMÍCH)

Tvoji první rolí ve VČD byla Tonka v Loveckých scénách z Dolního Bavorska. Jak na tuto inscenaci, kterou režíroval Filip Nuckolls, vzpomínáš? →

↓ JAKO MAGDALENA V Tanci v rodném domě, FOTO P. ŠEDIVÝ

↑ COBY PRINCEZNA ANGELÍNA SE Š. POSPÍŠILEM V POHÁDCE S ČERTY NEJSOU ŽERTY, FOTO J. SEJKORA

Celá ta hra mi přišla dokonalá. Byla to hra o jinakosti a o lidské nesnášenlivosti v době, kdy se to vůbec neslušelo.

Řekl bych, že ta inscenace musela být i divácky kontroverznější, vid?

Já myslím, že to bylo kontroverzní velice. A podle toho byla taky znát naše četnost repríz.

S Filipem Nuckollsem jsi spolupracovala i na další inscenaci – Až ustane déšť. V jednom rozhovoru říkáš, že role Gabriely Yorkové mladší patřila k tvým nejoblíbenějším. Čím ti tato postava přirostla k srdci?

V té roli jsem se cítila být sama sebou, mohla jsem tam projevit své drsnáctví. Ale hlavně nám tam k srdci přirostl ten příběh. I to, jak hra byla psaná, jak se vše retrospektivně vracelo. A postupně se to začalo člověku spojovat.

Adaptace románu Virginie Woolfové Orlando byla více autorská inscenace, která vycházela i z vás samotných. Je pro tebe takovýto režijní přístup příjemnou změnou, nebo máš raději klasičtější režii?

Bavilo mě to. Já se upřímně nebráním žádné formě, protože si myslím, že je důležité si vyzkoušet všechny možné žánry. Pokud to pro mě není alternativní divadlo, ze kterého si já jako divák ani já jako herec nemůžu nic odnést. Člověk by se měl otevřít všemu možnému a nebýt v těchto věcech krátkozraký.

Nedávno ses objevila v další divadelní adaptaci novely – Cizinec Alberta Camuse. Což je celkem náročné dílo. Jsi typ herečky, která si před zkoušením přečte knihu?

Slupla jsem ji za jeden den a strašně mě bavila. Odnesla jsem si z ní spoustu emocí. Musím říct, že pro mě tam byly jiné zásadnější momenty, které jsme na jevišti nakonec nevyužili, což mě trochu mrzí. Líbila se mi i debata s kolegy, kdy jsme řešili, jestli Meursaulta chápeme, nebo ne. Pro někoho to byl nemocný člověk bez emocí, ale mně přijde, že ho hrozně chápou. Naopak mi přijde, že díky té omáčce, kterou Camuse těch čtyřicet stran psal – a je taková dokola se točící, je člověk schopný pochopit Meursaultovo chování jako člověka.

A líbí se mi ta existencionalní tematika, že když neděláš, co se od tebe očekává, jsi popraven. Což je úplně extrém, protože já se v životě peru i s takovými věcmi, že když si chci lehnout na zem, tak proč bych nemohla jenom proto, že podle okolí je to divný.

V tuto chvíli tě čeká premiéra inscenace Kytice. V jaké roli se na tebe mohou diváci těšit?

Ve Vodníkovi hrají Pannu. Vlastně jsem si přála být ve Svatební košili, protože ta byla pro mě největší srdcovkou, ale nakonec jsem hrozně ráda, že jsem ve Vodníkovi. Kytici miluju od malička. Dělali jsme ji v dramataku, to byla jedna z mých prvních rolí. Složila jsem i písničku na Kytici, když jsem byla ještě mladší a plodnější. Pro mě je Kytice úplně neuvěřitelný veledílo.

Budeš v Kytici také zpívat? Budu, mám tam písničku.

Poprvé jsem tě slyšel zpívat, když jsme zkoušeli literární pořad Čas svatebního vína. Tenkrát jsi skvěle zazpívala písničku od Szidi Tobias. Je pro tebe hudba důležitá?

Hrozně moc. Vlastně mi dost chybí zpívat. Když jsem nastoupila do angažmá, tak jsem často jezdila zpívat na plesy. Jenže postupně to bylo dost nereálné přijet ve čtyři ráno z plesu, v šest vstávat a jet na zkoušku do divadla. Když je člověk unavený, tak není produktivní. Proto jsem to nakonec vzdala a dost mi to chybí. Takže když je možnost si někde zazpívat, s chutí jdu do toho.

Ve filmové databázi máš uvedený film Paní z Izieu, koprodukční film z roku 2007. Koho jsi tam hrála?

No jasně. To jsem byla v komparzu jako židovské dítě. Bylo to moje první hraní před kamerou.

Baví tě filmové herectví?

Baví mě to moc, je to úplně něco jiného. Myslím si, že bych i ráda víc točila, kdyby byla příležitost.

Někde jsem si přečetl, že se věnuje provazochodectví. To pořád trvá?

Trvá. Je to spíš slackline. Protože to je sportovnější a modernější provazochodectví, to mě baví moc. Nemám ráda fitko, nikdy jsem tam nebyla. A na slacklinu člověk zapojuje všechny své svaly, zjistí těžiště a je to pro mě hezká forma cvičení. Jinak surfuju, jezdím na snowboardu, chodím si zapádlovat. **LaN**

DO DIVADLA ZA KNÍŽKAMI

Máme za sebou osm sezón občasných literárních pořadů, kterými doplňujeme náš hlavní divadelní program. Loni jsme vám četli z románu Hrad v Pyrenejích norského spisovatele Josteina Gaardera, autora kultovní filosoficko-beletristické knihy Sofiin svět. Ve druhém literárním večeru sezóny 2025/26 jsme si scénickým čtením přiblížili knihu rovněž kultovní, tentokrát ze zlatých let science-fiction: vizionářský román 451 stupňů Fahrenheita od Raye Bradburyho.

První poetický večer právě začínající sezóny věnujeme vybraným autorům českého undergroundu, tedy neoficiálního kulturního proudu 70. a 80. let minulého století, který měl významný podíl na vývoji československých politických událostí v roce 1989. Komponovaný pořad nazvaný **S fízlem v zádech** vám letmo představí třeba Magorovy labutí písně,

Krchovského Bestiální něhu, Bondyho Totální realismus, Vrata dokořán Sváti Karáska, Sebedudy Vráti Brabence nebo Pitomé sprosté básně Jáchyma Topola... Uslyšíte je v podání Veroniky Malé, Ladislava Špinera a Jiřího Šlupky Svěráka, který pořad připravil a obdařil hudbou. Letos uplynulo 100 let od narození básníka, prozaika a filmového scenáristy Miloše

Macourka a také 10 let od úmrtí všestranného výtvarníka Adolfa Borna. Tito dva výostní umělci spolu pracovali skoro čtyřicet let, během kterých stvořili nesmrtelnou dvojici Mach a Šebestová, rozpustilou opici Žofku, několik generací příbuzenstva v knize Rodinné album, řadu pohádek a večerníkových sérií a několik knih snoubících literaturu s výtvarným uměním. Jim oběma věnujeme literární večer v Poediu na začátku letošního prosince.

Třetí literární pořad vám nabídneme zjara roku 2027. Ještě si nejsme jisti, co to bude. Ale prozradíme, že sáhneme po knize, která by se mohla hodit budoucím maturantům. **JaP**

V POŘADU S FÍZLEM V ZÁDECH VYSTOUPÍ L. ŠPNER A V. MALÁ, FOTO P. ŠEDIVÝ

INprojekty

SCÉNICKÁ ČTENÍ SOUČASNÝCH DIVADELNÍCH HER

Již šestnáctou sezónu budou na Malé scéně ve dvoře pokračovat scénická čtení v cyklu INprojekty, na která oslovujeme s nabídkou spolupráce čerstvé absolventy oboru režie, a to především z brněnské Janáčkovy akademie múzických umění (JAMU) a pražské Divadelní akademie múzických umění (DAMU). Cílem těchto večerů je představit divákům nové divadelní hry optikou mladých tvůrců.

První INprojekt nadcházející sezóny v režii **Vojtěcha Nejedlého**, absolventa DAMU, je naplánovaný na 2. listopadu. Po delší době jsme zvolili francouzskou hru, jejíž autorem je dramatik Pierre Notte. Lehce černá komedie s příznačným názvem **Dvě dámy v letech míří na sever** zachycuje dvě sestry, které se právě rozloučily s devadesátiletou matkou a rozhodnou se vydat s jejím polepem na pouť k otcovu hrobu.

Cíl cesty je jasný – pozdravit dávno zesnulého otce a oznámit mu, že jeho žena zemřela. Jen je tady malý zádrhel. Ani jedna neví, kde přesně otec leží. A tak začíná dobrodružná, veselá a bláznivá cesta, na které se sestry popíchnou, špičují i odkrývají staré vzpomínky.

Druhý INprojekt proběhne v lednu 2027. V tuto chvíli výběr titulu společně s režisérkou

Emmou Ditrich dolaďujeme.

Emma je absolventkou brněnské JAMU, kde nás zaujala svými absolventskými inscenacemi *Příhořívá a Svět se zbláznil*. Nyní sbírá další zkušenosti a inspiraci na stáži v Dánsku, takže kdo ví, možná se i v druhém INprojektu vydáme na sever, tentokrát však na sever Evropy.

Věřím, že obě scénická čtení budou pro diváky zajímavá a že si příběhy a témata, které se před nimi otevrou, užijí. A pokud by třeba během večera v něčem tápali, po skončení představení bude následovat tradiční diskuze, kde nebude chybět prostor pro dotazy.

LaN

V. NEJEDLÝ

E. DITRICH

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Nabídka Východočeského divadla vždy byla a stále je velmi pestrá, svůj „šálek kávy“ si v repertoáru najde skutečně každý – milovníci lehčího žánru i divadelní fajnšmekři preferující umělečtější projekty, zástupci všech věkových kategorií. V naší rubrice jsme již zavzpomínali na nejrůznější komedie, klasická i moderní dramata, světové muzikály či rozverně operetky, svůj prostor zde si však zaslouží i často opomíjené divadlo pro děti. A tak se společně na jednu naši pohádkovou inscenaci podívejme...

Před pětáctýřiceti lety – přesně 8. září 1981 – měla na našich prknech premiéru pohádka **Boženy Fixové KTERAK SE ČERT O PRINCEZNU POKOUSHĚL**. Hru, vycházející z jednoduchého příběhu o zakleté princezně, která se každou noc mění ve zlou dračici a rádí tak, že si pro ni přijde čert, režíroval **Zdeněk Bittl**, jenž před premiérou řekl: „*Chtěli jsme pro naše nejmenší diváky připravit umělecky hodnotné představení, které by pozitivně působilo na estetický rozvoj dětí a mělo i výchovný aspekt.*“ A to se povedlo na výbornou, což dokazuje jedna z dobových recenzí, v níž publicistka Milada Velehradská napsala: „*Novinka Východočeského divadla si zaslouží pozornost a uznání, neboť jde o poetickou, s vkusem inscenovanou pohádku, která přináší dětskému divákovi mnoho radosti a štěstí. A za to pardubickému souboru náleží velký dík.*“

RaS

↑ VLADIMÍR PTÁČEK (TRUHLÁŘ MATĚJ) A PAVEL ŠROM (ČERT ALFONS BARNABÁŠ)

↑ MICHAELA LOHNISKÁ (MÁRINKA, MATĚJOVA ŽENA), JANA RUBÁŠOVÁ (MAROUŠKOVÁ), JAROSLAV PFELEGER (MAROUŠEK) A VLADIMÍR PTÁČEK (MATĚJ)

↑ VALÉRIE KAPLANOVÁ (ČERTOVA BÁBA)

↑ LUDMILA MECERODOVÁ (PRINCEZNA CECILKA) A PAVEL ŠROM (ČERT)

MAUGLÍ SE DOČKAL OVACÍ VE STOJE!

Mladé divadelní studio LAIK, působící už třináct let při Východočeském divadle, uvedlo v neděli 17. května premiéru autorské inscenace **MAUGLÍ**. Originální text dramaturgyně souboru **Kristýny Pleškové** na velké jeviště Městského divadla přenesl vedoucí studia **Zdeněk Rumpík**. Tvůrci klasický příběh z Knih džunglí **Rudyarda Kiplinga** obohatili o současnou linku dívky Maji, jejíž úděl se prolíná s osudem Mauglího. Novinka v repertoáru LAIKu nepředkládá „jen“ dobrodružnou cestu džunglí, ale především citlivé vyprávění o hledání vlastního místa v životě. Silnou stránkou inscenace je také výrazná hudební složka – scénickou hudbu a písně složili **Iva Marešová** a **Radek Doležal**, kteří spolupracovali i na vzniku předešlé inscenace souboru *Vzpomínky na T.*

Premiéra, jejíž slavnostní ráz umocnilo i předávání ocenění nadějným hercům a daru na podporu celého souboru od **Nadace Lenky a Romana Šmidberských**, opět ukázala, že Studio LAIK dokáže nabídnout ambiciózní a emocionálně silné divadlo, které oslovuje nejen dětské, ale i dospělé publikum.

RaS

↑ KLÁRA DANIELOVÁ VE DVOJROLI MAJI A MAUGLÍHO A DALŠÍ ČLENOVÉ STUDIA LAIK

FOTO PETR ŠEDIVÝ

↑ LENKA ŠMIDBERSKÁ, PŘEDSEDKYŇE SPRÁVNÍ RADY NADACE LR, S PETREM DOHNALEM, KRISTÝNOU PLEŠKOVOU A ZDENKEM RUMPÍKEM PŘI PŘEDÁVÁNÍ DARU STUDIU LAIK.

↑ OCENĚNÍ ČLENOVÉ SOUBORU LAIK S KERAMICKÝMI SOŠKAMI OD NADACE LENKY A ROMANA ŠMIDBERSKÝCH NA JEVIŠTI PŘED PREMIÉROU.

↑ KLÁRA DANIELOVÁ SE ZDENKEM RUMPÍKEM A „SPOLUHRÁČI“ Z MAUGLÍHO NA DLOUHOTRVAJÍCÍ DĚKOVAČCE.

↑ OVACE VE STOJE PREMIÉROVÉHO PUBLIKA SI UŽILA I ASISTENTKA REŽIE MARTINA MEJZLÍKOVÁ.

↑ OSLAVU ÚSPĚCHU „SVÉHO“ MAUGLÍHO SI SAMOZŘEJME NENECHALA UJÍT AUTORKA TEXTU, DRAMATURGYŇE KRISTÝNA PLEŠKOVÁ.

↑ NA POPREMIÉROVÉM POSEZENÍ V DIVADELNÍM KLUBU NECHYBĚLI ANI OLIVER ŠKORJANC, PETR UCHYTIL A ADAM KUŠKA. FOTO JIŘÍ SEJKORA

Více fotografií naleznete na www.vcd.cz.

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
📍 VCD PARDUBICE 📧 VCDIVADLO

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚDĚLÍ – ÚTERÝ.....10.00 – 18.00
STŘEDA – ČTVRTEK.....10.00 – 17.00
PÁTEKZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVA
ČTVRTEK15.00 – 17.00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB
☎ 602 528 752
PONĚDĚLÍ – ČTVRTEK.....11.00 – 23.00
PÁTEK11.00 – 00.00
SOBOTA.....16.00 – 00.00
NEDĚLE.....16.00 – 22.00

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

SEZÓNA MĚSÍČNÍ ZPRAVODAJ VČD ZÁŘÍ 2026 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: E. LÁSKOVÁ, KYTICE, FOTO L. BUKAČOVÁ